

Dr. Nagy Róbert

HOMOR ZSUZSANNA

Egy fiatal zongoraművészről portréja

Férjével, dr. Kecskés Istvánnal is egyik hangversenyén ismerkedett meg.

Köszönetnyilvánítás:

Köszönettel tartozom Mezey István grafikusművésznak (Kazincbarcika) a könyv és a borítója megtervezéséért, az illusztrációért és a szerkesztésért.

Ugyancsak köszönettel tartozom Homor Zsuzsanna zongoraművésznőnek (Budapest) az életrajzi adatok, fényképek és egyéb dokumentumok közrebocsátásáért.

Bevezetés

Miért egy orvos próbálja bemutatni egy fiatal zongoraművésznő portréját, aki nem író és nem is zeneszakértő? Bárki feltehetné e prózai kérdést. Talán azért, mert a zene mindig jelentős szerepet játszott csaknem ötévtes pályafutásom során, átsegített a betegágy mellett ért stressz-helyzeteken, az élet lelkiválságain, Homor Zsuzsanna zongorajátéka pedig olyan élménnyel ajándékozott meg, mely ritka az ember életében. Nagyon sok zenei életrajzot olvastam, de ezek nagyrésze már a művészek halála után, vagy néha idős korukban íródott. A fiatal művésznővel történt harmadik találkozás után jött az ötlet, miért ne lehetne rendhagyó módon fiatal korban bemutatni egy ígéretes pályát? Ez volt a második ok, amiért hozzáfogtam a kis könyv megírásához.

1954-től 1969-ig Debrecenben éltem előbb, mint orvos-tanhallgató, majd a diploma megszerzése után, mint fiatal orvos a Gyermekklinikán dolgoztam. E város magas színvonalú zenei kultúrája révén tudtam megszerezni zenei ismereteimet a rendszeres hangverseny és operalátogatásokkal. Az Aranybika Szálló Bartók termében olyan kiváló zongoraművészeket láthattam és hallhattam, mint Cziffra György, Jeanne-Marie Darré, és Szjatoszlav Richter, de élmény volt hallani a világhírű Leningrádi Filharmonikus Zenekart nagyszerű karmesterük, Jevgenyij Mravinszkij vezetésével. Volt szerencsém látni Debrecenben Kodály Zoltánt és Igor Sztravinszkijt is, előbbi egy számára rendezett ünnepi hangversenyen vett részt, utóbbi bár botra

támaszkodva jött be a pódiumra, utána mégis szuggesztív módon vezényelte Zsoltárszimfóniáját.

A Debreceni Csokonai Színház a nagyszerű prózai társulat mellett /Mensáros László, Márkus László, Simor Erzs, Soós Imre/ kiváló Operaegyüttessel és olyan zenei vezetőkkel rendelkezett, mint Rubányi Vilmos és Blum Tamás karmesterek. Számos forró hangulatú bemutatón vettem részt, láttam nagyszerű énekes-színészi teljesítményt /Hámory Imre, Tréfás György, Tessényi János, Hankiss Ilona/ és voltak modern operabemutatók is, mint pl. Britten: Szentiván-éji Álom, vagy az akkor Debrecenben élő zeneszerző és karmester Pongrácz Zoltán „Nausika” című alkotása.

A sors vagy a véletlenek irányítják életünket? Valószínűleg mindkettő. Debrecenből Kazincbarcikára, onnan Nyíregyházára kerültem, e két város pont 30 év munkaviszonyt jelentett, majd 2000. január 1.-től a Balassagyarmati Kórházban kezdtem dolgozni. E kis városban ismerkedtem meg Réti Zoltán festőművésszel, aki nyugdíjazásáig a Rózsavölgyi Márk-ról elnevezett művészeti iskola igazgatója is volt. Ő írta az első Rózsavölgyi monográfiát a zenei kiskönyvtár sorozatban, majd ennek bővített könyvváltozatát 2001-ben. Neki köszönhetem, hogy újra aktívan bekapcsolódtam az itteni hangversenyéletbe, többször voltunk együtt zenei eseményeken. Szerepelt a városban Szenthelyi Miklós hegedűművész és az általa vezetett Magyar Virtuózok Kamarazenekar, valamint Hegedüs Endre, Kassai István, Jandó Jenő és Frankl Péter zongoraművészek, de játszott az iskola hangversenytermében Virágh András orgonaművész is.

A portré

2003. november 3.-án „Fischer Annie” ösztöndíjas fiatal zongoraművészek hangversenyét hirdette a műsorplakát. A nemrég vásárolt kis videokamerával felszerelve mentem el a koncertre. A műsor első számaként Schumann: „Három románc” című műve volt jelölve. Belépett a pódiumra egy igen fiatal, karcsú, bájos arcú hölgy, aki talpig érő fekete szoknyát és hosszú ujjú csipkés felsőrészt viselt. Szőkés haja hátul megkötve terült szét a vállán. Egy szerény mosoly és meghajlás után leült a zongorához. Ő volt Homor Zsuzsanna. Mikor megszólalt Schumann darabja, azonnal éreztem, jelentős eseménynek vagyok szem és fültanúja. A fiatalos lendület, a magabiztos technikai tudás, a műszellemét kifejező zongorajáték igazi örömet nyújtott. Már akkor azt gondoltam, hogy aki egy alkotás mondanivalóját így tudja közvetíteni, az isten-áldotta tehetség lehet, s fiatal kora ellenére már érett zongoraművész. Pedig az est csúcspontja még ezután következett. Homor Zsuzsanna a műsor 4. számaként Liszt: E-dúr legendáját játszotta, melynek alcíme: "Paolai Szent Ferenc a hullámokon jár". Ismertem és többször hallottam e művet a rádióban, de most valami más történt. A fiatal zongoraművésznő olyan mély átéléssel tolmácsolta Liszt remekét, amelyet egy lelki kitárulkozásnak éreztem, s zongorajátéka hallatán bennem is létrejött egy transzcendens állapot, melyet szavakkal nem is lehet kifejezni. A Liszt akkordok fel-alá hullámozása alatt pulzusom felgyorsult, s szinte „láttam” a szentet a víz hullámain, s amikor pedig véget ért a mű és elcsendesült a „víztükör”, még percekig tartott, amíg

pulzusom ritmusa helyreállt. Az est másik fiatal művésze, Koczor Péter szintén kiváló technikai felkészültségről tett tanúságot, s virtuozitását különösen Liszt: „La campanella” művében kamatoztatta. A nagysikerű hangverseny után gratuláltam a fiatal művészeknek, akikben kedves, közvetlen és szerény embereket ismerhettem meg.

Még sokáig élt bennem az est élménye, s a videofelvétellel fel tudtam újra idézni az est hangulatát, de két év telt el, míg újra találkozhattam Homor Zsuzsannával. 2005 júniusában alkalmam nyílt elmenni a Miskolci Operafesztiválra, ahol a belcanto olasz nagymestereinek művei kerültek előadásra. Számomra a legérdekesebb élményt mégis a világhírű argentin tenor-énekes, José Cura vezényelte hangverseny adta, ahol a műsoron Rossini: Stabat Mater és Kodály: Budavári Te Deum c. műve szerepelt. A közönség tapsvihara alig akarta elengedni a közreműködőket.

Az operagálához szorosan kapcsolódtak a Borsodi Fesztivál vidéki rendezvényei, s e programok között nagy örömmel fedeztem fel egy olyan koncertet, amelyen Szabadi Vilmos hegedűművész zongorapartnere Homor Zsuzsanna volt. Jóleső izgalommal mentem el a koncert napján – 2005. július 3.-án – a Sajószentpéteri Református Nagytemplomba. Ha ekkor látom először Homor Zsuzsát, valószínűleg érettségiző diáklánynak gondolom, amihez hozzájárult lányosabb hajviselete, a nyári időhöz alkalmazkodó rövidujjú blúza és az a kedves mosoly, mely minden szám eljátszása után ott volt Zsuzsa arcán. A koncert hangulata, légköre oldottá és kellemessé vált Szabadi Vilmos közvetlen ismeretterjesztő szavai által, melyeket a művek eljátszása előtt mondott. Zenei vonatkozásban a hangverseny a kamarazenélés magas

foka volt. Olyan tökéletes együttműködés jött létre a két művész között, amely valóban örömteli muzsikáláshoz vezetett, s ezt megérezvén a közönség szimpátiája a két művész iránt tapsokban is megnyilvánult. Homor Zsuzsa méltó partnere volt a neves hegedűművészeknek, az ilyen összhang nyilvánvalóan csak úgy alakulhat ki a sok szellemi és fizikai munkát jelentő gyakorlások mellett, ha a vonósműfaj művésze valóban partnerének és nem „kísérőnek” tekinti a zongoristát. A műsor érdekessége volt, hogy a két művész a Hubay hegedűiskola nagy egyéniségétől, Vecsey Ferenctől játszott négy rövid darabot, majd a hangverseny végén ráadásnak még egyet. Szabadi Vilmos közlése alapján arról is értesült a hallgatóság, hogy Vecsey műveit Homor Zsuzsannával CD-re játszották, és a lemezbemutató a szerző halálának színhelyén Velencében volt. A műsorban elhangzottak még Beethoven, Ravel és Drdla kompozíciói. A hangverseny befejezése után gratuláltam a művészeknek, akik a templom bejáratánál tartózkodtak. Mikor említettem Homor Zsuzsának előzetes találkozásunkat, kissé meglepődött, de miután emlékeztettem a balassagyarmati hangversenyre és a videokamera rögzítésre, már ő is emlékezett a tényre. Rövid beszélgetésünk során megtudtam, hogy a fiatal zongoraművésznő, mint egyetemi tanársegéd dolgozik és természetesen oktat nagyhírű Zeneakadémiánkon. Már ismerősként köszöntünk el egymástól, s a harmadik találkozásra lényegesen rövidebb idő elteltével került sor. 2005 novemberében értesültem Homor Zsuzsa újabb balassagyarmati koncertjéről, s decemberben a zeneiskola plakátján már olvasható volt a program is. Így megtudtam, hogy 2006. január 6-án Homor Zsuzsa egy szintén fiatal „Fischer Annie”

ösztöndíjas zongoraművésszel – Onczay Zoltánnal ad közös hangversenyt. Ismét a kis videokamerával érkeztem a helyszínre, ahol nem csak én készültem felvenni a műsort, hanem Onczay Csaba, a neves csellóművész is, aki egy kis állványra helyezett kamerával várta fia bemutatkozását. Megjelent a hangversenyen Réti Zoltán festőművész és leánya Kanyóné Réti Emőke, az iskola gordonkaművész- tanára és számos kis növendéke, akik a koncert után csapatban mentek autogrammot kérni a két művésztől. A műsorban Beethoven: C-dúr op. 102-es szonátája, Schubert: „Arpeggione” szonátája, Brahms: e-moll szonátája és befejezésként Popper: Magyar rapszódíja hangzott el. Onczay Zoltán méltó folytatója édesapja játékművészetének, csellójának meleg, telt hangja, kiváló technikai felkészültsége és érzelemgazdag játéka méltán aratott nagy sikert, melyhez nagymértékben hozzájárult Homor Zsuzsa kiváló együttműködő zongorajátéka. Az összhang tökéletes volt a két fiatal művész között, s olyan fantasztikus harmadik tételt produkáltak Brahms szonátájában, hogy a tapsvihar mellett „BRAVÓ!” kiáltások is felhangoztak. A hangverseny végén először Onczay Csabának gratuláltam fia játékához, majd kimentem a fiatalokhoz elismerésemet kifejezni. Onczay Zoltán autogrammjá után Homor Zsuzsa kedves sorokat írt emlékkönyvembe. Mint a bevezetőben is említettem, e harmadik hangverseny élménye után támadt azon ötletem, hogy portré-könyvet kellene írni Homor Zsuzsáról. Természetesen ehhez a fiatal zongoraművésznő beleegyezésére is szükségem volt, ezért egy szombati napon délelőtt bementem a Zeneakadémiára, ahol a kissé ridegnek tűnő kisteremben találtam rá Homor Zsuzsára, aki éppen leendő hegedűsöket kísért

zongorán. Öltözete nem „tanáris”, hanem a mai kornak megfelelően praktikus; nadrág és pulóver volt rajta, mindezek kiemelték karcsú, nőies voltát.

Egy óra hosszan néztem és hallgattam a gyakorlati órákat, majd Homor Zsuzsa figyelmességének köszönhetően lejött hozzám a pódiumról. Ekkor közöltem vele szándékomat, amin meglepődött és számára megtisztelőnek mondta elhatározásomat, de kissé még korainak vélte a portrét a pálya kezdetén. Elmondván indokaimat elnyertem Zsuzsa beleegyezését, amit kitüntetésnek érzetem, mivel tisztában voltam azzal, hogy számos tudós és zeneesztéta van, aki ezt a feladatot jobban megoldaná, de hát az ötlet bennem fogant, így nekifogtam.

Ha egy szóval kellene jellemeznem, mi adja számomra Homor Zsuzsa zongorajátékának varázsát, úgy ez az egyénisége! Ebben a szóban benne foglaltatik lányos nőiessége, szerény, kedves modora, külsőségektől mentes, elmélyült játéka és az a plusz, amely nehezen fogalmazható meg szavakban. Ez olyan képesség, mely a zeneszerző szándékát képes újraalkotó módon közvetíteni, s így megérinteni a zenehallgató lelkét is. Gondolom, ezt megtanulni nem lehet, erre születni kell. Nem véletlen, hogy 1998-ban megnyerte a „Földes Andor” zongoraverseny első díját, és megkapta a „Fischer Annie” ösztöndíjat is. Homor Zsuzsa méltó örököse a nagy magyar zongoraművész nő szellemiségének és biztos, hogy további sikerekben gazdag pálya áll előtte.

Életrajz

Homor Zsuzsanna Budapesten született, zenei tanulmányait 6 évesen kezdte. Érdeklődése a zongora iránt igen korán megmutatkozott, természetes volt számára a hangszerválasztás, hiszen már óvodásként nagy figyelemmel hallgatta édesanyja, Homor Istvánné, Kiss Mária óráit, aki a budapesti XV. kerületi Hubay Zeneiskola zongoratanára, jelenleg igazgatója. Az általános iskola megkezdésével párhuzamosan már Zsuzsa is növendék, Vigh Sándorné – Ági néni kezdi megismertetni vele a kottaolvasás, zongorajáték alapjait. Gyorsan halad előre, szerepléseit figyelemmel kíséri az egész család. Anyai nagymamája Zajti Mária, vagy ahogy Pestújhelyen a tanítónőt mindenki ismeri – Baba néni büszke a kis „művész-unokára”, koncertjeinek meghívóit híven őrzi. A dédnagypapa, Zajti Ferenc (1886-1961) festőművész és író művészi vénáját látja tovább öröklődni a kislányban.

Zsuzsannát sikerei egyre inkább a zenei pálya felé irányítják. 8 évesen szerepel először a Zeneakadémia Nagytermében, amit a Magyar Televízió is közvetít, díjakat nyer budapesti és országos versenyeken. 11 évesen a Nyíregyházi Zongoraversenyen harmadik helyezést ér el, az első díjat akkor Koczor Péter, a másodikat Morva Péter kapja. Ez az első találkozása a három fiatal zongoristának, akik később osztály-, majd a zeneakadémiai tanulmányaik során évfolyamtársak lesznek. Egy életre szóló barátság kezdete ez.

Első kép a zongorával

Onczay Csabával
koncert előtt
2003. Svájc

Schloss Corvey
Deutschland

Homor Zsuzsanna nyerte a Földes Andor zongoraversenyt

Befejeződött az idén ötödik alkalommal megrendezett Földes Andor zongoraverseny, amelyen ezúttal is a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola növendékei vettek részt. A győzelmet Homor Zsuzsanna szerezte meg, a második helyen Suti Balázs, míg a harmadik helyen Nyári Gyula végzett. A díjakat december 12-én, az Új Színházban rendezendő gálakoncerten adja át Jürg Marquard, Magyarország svájci tiszteletbeli főkonzulja, lapunk kiadója, a Földes Andor zongoraverseny létrehozója.

pedagógusként, alapvető jelentőségű metódikai írása – Zongoristák kézikönyve – tíznégy nyelven, a többi között magyarul is megjelent.

A Földes Andor-Jürg Marquard Alapítványt fővel a művész halála után hozta létre a Magyar Hírlap és a Mai Nap kiadójaként is ismert svájci tiszteletbeli, Jürg Marquard. 1994 óta minden évben megrendezik a Földes Andor zongoraversenyt, amelynek győztese a magas pénzjutalom (5000, 3000, illetve 2000 svájci frank) mellett külföldi tanulmányúton is részt vehetnek.

Földes-díj

Szabadi Vilmosmal Ferrarai Opera

Gulyás Mártával
készthelyi kurzusán
a Helikon kastélyban

CLASSICA

ALBERTO CANTÙ

Alla riscoperta di Vecsey re ungherese del violino

Alla riscoperta di Ferenc Vecsey (Budapest 1893 - Roma 1935), uno fra i più grandi violinisti ungheresi e uno fra i maggiori di tutti i tempi: con la precocità e i talenti innati d'un Paganini e la nobiltà stilistica del David Oistrakh e, oggi, d'una Hilary Hahn. A dieci anni o forse meno suonava la *Fantasia sulla Carmen* del suo maestro Jeno Hubay, erede della scuola di Vieuxtemps, in una registrazione acustica ammiratissima da tutti i violinisti a venire. Undicenne eseguiva a Berlino il *Concerto* di Beethoven su invito di Joseph Joachim, amico di Brahms, paladino del componimento beethoveniano e, in quel frangente, direttore d'orchestra. In questo cd-ritratto, il barone de Vecsey torna come compositore con brevi brani saldi e piacevoli, alla moda o classicheggianti, un tempo celebri (il *Caprice fantastique* del titolo) e violinisticamente all'altezza di bravura e gusto d'eccezione. Li resuscita il più noto violinista ungherese d'oggi, Vilmos Szabadi (al pianoforte, Zsuzsanna Homor). Soltanto lo chiamò per eseguire e registrare il *Concerto* di Bartók, le nostre società di concerti, chissà perché, lo snobbano.

Pezzi per violino e pianoforte di Vecsey (Hungaroton)

Lemezkritika

MEGHÍVÓ

A Bartók rádió adófszerkesztősége szeretettel meghívja Önt
2002. április 11-én csütörtökön 18.00 órára
a művelődési központba (VIII. Pollack M. tér)

Fiatalkorú művészek pódiuma

Homor Zsuzsanna zongorázik

1. Joseph Haydn: Esz-dúr szonáta no. 52
2. Robert Schumann: Három románc
3. Claude Debussy: Képek – I. sorozat
 - a) Fények a vizen
 - b) Hódolat Rameaunak
 - c) Mozgás
4. Claude Debussy: A boldog sziget

Szerkesztő: Veisz Gábor

A hangverseny a Nemzeti Kulturális Alapprogram támogatásával jött létre.

A meghívó két személyi belpépére jogosít.
Kérjük, hogy helyét 17.30 óráig szíveskedjék elfoglalni.

MR koncert

Homor Zsuzsanna

A fiatal tehetségekre a Bartók Konzervatórium tanárai is felfigyelnek, 12 évesen Koczor Péter mellett Homor Zsuzsa is az előkészítő tagozat növendéke lesz. Kertész Lajos zongoraművész veszi pártfogásába, aki nemcsak növendékének tekinti, hanem később „zenei unokájának” is fogadja Zsuzsát, hisz néhány évtizeddel korábban édesanyját is tanította. Az órák során a zongorajáték rejtelsein túl szó esik a zene minden részletéről, de ugyanúgy irodalomról és a művészet legkülönbözőbb irányzatairól. A professzor felkelti és irányítja a fiatal tanuló érdeklődését a számára még ismeretlen dolgok iránt, alakítja értékrendjét, finomítja esztétikai látásmódját, mindezzel próbálja egyre közelebb vinni a zene lényegi mondanivalójához. Kertész Lajos személye emberileg és zeneileg nagyon sokat jelent Zsuzsa számára.

A középiskolai évek során remek közösség alakul ki a zenész növendékek között, a sok tanóra és gyakorlás mellett jut idő kikapcsolódásra, legendás hírű zongora tanszaki kirándulásokat szerveznek, tanárok és diákok együtt másszák végig a Rám-szakadékot. Szívesen túráznak nemcsak baráti, hanem családi körben is, hiszen az édesapa, Homor István nagy gondot fordít a közös családi programokra. Zsuzsa bátyja, Attila, édesapjuk szenvedélyét, a biciklizést részesíti előnyben, így a természetjárás mellett gyakran ülnek kerékpárra, télen pedig korcsolyázni és síelni járnak. Zsuzsa nem éli külön „csodagyerekként” iskolás éveit, sőt egyáltalán nem érzi magát annak.

A nagy változást az egyetem évei hozzák. 1993-ban első között veszik fel a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemre, – vagy ahogy mindenki ismeri – a nagyhírű Zeneakadémiára. Két művésztanár, Lantos István és Szokolay Balázs fogadja növendékei sorába.

A tanulmányokhoz egyre több hangversenyélmény kapcsolódik, a tanárok koncertjei mellett a Zeneakadémián hallhatnak sok híres külföldi előadót is. A növendékek izgalommal várják Kocsis Zoltán, Schiff András szereplését csakúgy, mint Kobajashi Ken-Ichiro dirigálását, vagy Radu Lupu játékát. A legnagyobb zenekarok és világhírű szólisták előadásainak lehetnek részesei. A főiskolások mindig a 2. emeleti karzaton foglalnak helyet, különleges hangulat uralkodik itt.

A vizsgák helyszíne a Kisterem, Zsuzsanna általában sikeresen szerepel, mégis igazán közönség előtt tud kibontakozni. Amikor érzi, hogy figyelemmel hallgatják játékát, még tanárait is képes meglepni. Mély átélése magával ragadja hallgatóságát. A komolyzenei művek széles skálájával ismerkedik meg, Bach zongoraversenyétől Debussyig, Beethoven, Brahms kompozíciókon át a kortárs szerzőkig szerepel sok minden repertoárján. Nyaranta mesterkurzusokon, nemzetközi fesztiválokon lép fel, jár Diane Andersen (Belgium), Hans Leygraf (Németország), Simon László (Németország), Nádor György (Magyarország), Rohmann Imre (Ausztria) mesterkurzusain. Első nemzetközi versenyén 1996-ban, a Darmstadtban (Németország) megrendezésre kerülő Chopin Versenyen bekerül a legjobb 10 versenyző közé és meghívást kap egy németországi hangversenyre. Két évvel később, 1998-ban a Zeneakadémián megrendezett Földes Andor Zongoraversenyen első helyezést ér el, majd a következő évben a Semmeringi Nyári Akadémián Bartók-díjjal tüntetik ki.

Főiskolai tanulmányai mellett azonban bepillantást nyer a hangversenyélet másik oldalába is, a budapesti Filharmóniai Társaságnál vállal munkát nyaranta, dolgozik a szombathelyi Bartók Szemináriumon

csakúgy, mint a budapesti Tavaszi Fesztiválon. A meghívott külföldi szólisták próbáit és szerepléseit felügyeli, figyel rá, hogy a koncerten minden a helyén legyen, vállalja a lapozást, műsorközlést, kapcsolatot tart a művészekkel. Igazi élmény számára a feladat, s amikor 1997-ben felajánlják, hogy szívesen fogadnák munkatársaik körében, gondolkodóba esik. Egy másik meghívás végül dönt helyette, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem gordonka tanszakán vállal kísérést, Onczay Csaba csellóművész osztályának zongorakíséretét veszi át. Nagy örömmel lát az új megmérettetésnek.

Homor Zsuzsanna már a konzervatóriumban is sok kamarazenét játszott, a Zeneakadémián is szívesen tanulja a hegedű- és csellóirodalom szonátáit. Gulyás Márta kamaraosztályában töltött évek meghatározóak számára, az órákon és a művésztanár koncertjein igazi kamaramuzsikálással ismerkedhet meg. Megtanulhatja, hogyan lehet összhangot teremteni vonós, billentyűs, vagy akár fúvós hangszerek között; hogyan idomulhat egymáshoz két különböző karakterű hangszer.

2000 februárjában diplomázik a Zeneakadémia Nagytermében, a hangverseny programján Chopin e-moll zongoraversenye szerepel. A kísérő zenekarban ott ülnek barátai, növendékei egyaránt, Ligeti András vezényel, a koncertet a Magyar Rádió is műsorára tűzi. A siker és a kitüntetéses oklevél csak egy állomás, a tanulmányok sem zárulnak le. Zsuzsanna most már, mint egyetemi tanársegéd oktat tovább és 2001-ben a doktorképzésre is felvételt nyer állami ösztöndíjjal. A doktorszemináriumokon hallgatja Somfai László, Rados Ferenc, Papp Márta, Kárpáti János előadásait, részt vesz külföldi professzorok

kurzusain, beszámolókat, előadásokat tart például Haydn szimfóniáiról, Bartók II. zongoraversenyéről; készül a DLA (Doctor Liberarium Artium) fokozat megszerzésére.

A Magyar Kulturális Minisztérium 2002-ben és 2003-ban „Fischer Annie” előadóművészi ösztöndíjjal tünteti ki, ami számos koncertmeghívást, külföldi szereplést is jelent, fellép a Brüsszeli Operaházban, a bécsi Collegium Hungaricumban, valamint Moszkvában, Stuttgartban, Prágában is. Szólistaként és kamaraművésként is megkeresik, partnerei Megyesi Schwartz Lúcia, Varga Gábor, Koczor Péter, Karosi Bálint, Onczay Zoltán, Mérei Tamás. Külföldi fiatal művészek is szívesen játszanak együtt vele, Olivier Pons (Franciaország) hegedűművész, valamint Helen Linden (Finnország) csellóművész is magyarországi fellépésük alkalmával Zsuzsannát választják zongorapartnerüknek. A svájci Appenzeller Winter Festivalon 2006-ban Onczay Csaba csellóművésszel ad koncertet, Olaszországba évek óta Szabadi Vilmos hegedűművésszel tér vissza a Ferrarai Operaházban megrendezett hangversenyekre.

Első lemeze a Hungaroton kiadónál jelenik meg, Szabadi Vilmossal Vecsey Ferenc hegedű-zongora műveit játsszák. A különlegesnek számító kiadvány bemutatóját az olaszországi Velencében tartják, Vecsey lakhelyétől nem messze eső Ca'Rezzonico palotában, a Canal Grande partján. A nagysikerű koncert után hamarosan a hazai közönség is részese lehet egy hasonló hangversenynek, a 2007-es Budapesti Tavaszi Fesztivál is műsorára tűzi programjukat.

A hangversenyek, a tanítás és a doktori tanulmányok sok energiát és kitartást követelnek, de Zsuzsanna számára a zenével kapcsolatban

semmi sem lehet fárasztó. Hivatása a muzsika. Aki ebben él nem érezheti tehernek a zongora mellet töltött 7-8 órát. Amikor zenével foglalkozhat, megszűnnek a határok, az érzelmek és kifejezés egy sajátos dimenziójába léphet. Zsuzsanna nem érzi magát kivételesnek, inkább szerencsésnek, hiszen munkáját, napjait olyan dolog tölti ki, mely nem csak számára, hanem hallgatóságának is örömet szerezhet.

Utószó

Zsuzsanna kérésére szeretném ezt a kis könyvet egy idézettel zárni. A sorok írója Dohnányi Ernő:

„Művészi szempontból álljon szemünk előtt, hogy a teljes technikai készség csak eszköz arra, hogy a lélek megszólalhasson, a lélek pedig csak a széppel, fennkölttel és nemessel foglalkozzék. A széppel, ami nemcsak a zenében, hanem a művészet minden ágában megnyilvánul. A fennkölttel, ami a poézisben, a tudományokban és a legfőbb erkölcsi jóban – a hitben nyilván-
kozik meg. A nemessel, amit az emberbaráti tettek mutatnak ki...”

Der Rheintaler,
Svájc 2005. február 21.

Dynamisch und virtuos musiziert

Die Cellisten Onczay und die Pianistin Zsuzsanna Horváth konzertierten in Rheineck

RHEINECK. Mit exquiten Werken der internationalen Violoncello-Literatur gab es am Sonntag Cubu Onczay, Leiter der Rheinecker Cello-Meisterklasse, und dessen Sohn Zoltan mit der Pianistin Zsuzsanna Horváth im Neumüllersaal eine begeistert aufgenommene Matinee.

FERDINAND ORTHNER

Die drei jüngeren Söhne sind dem Konzertpublikum in Rheineck bestens bekannt. Der Viennalster-Kultur in Rheineck (KIR) erfreut mit dieser Matinee aufgrund der Finanzierung des 6. internationalen Rheinecker Cello-Meisterkurses im kommenden Herbst vor allem die Freunde klassischer Instrumentalmusik.

Souveräne Technik
Das Künstlertrio beeindruckte einmal mehr mit exzellenter Virtuosität, kongenem Zusammenspiel und persönlicher musikalischer Ausstrahlung. Prof. Cubu Onczay als »spiritus rectus« des Trio war die dominierende Erscheinung. Sein tiefes, warmes Klangbild im Cello-Trio, souveräne Technik und profunde musikalische Kompetenz, prägen die Interpretationen.

Auch sein Sohn Zoltan profilierte sich im Duo mit spielerischer Perfektion und subtilem Gestaltungsvermögen. Die Pianistin Zsuzsanna Horváth war eine einflussreiche klangvolle Partnerin. Sie bewies Flexibilität im Anschluss, pianisches Feeling und solistischer Qualitäten. Besondere war die transparente musikalische Korrespondenz und die fein nuancierte Ausdruckskraft.

Dekantes Programm
Das Trio bot eine breite Palette klassischer und auch unterhaltender Kompositionen der Violoncello-Literatur des 19. und 20. Jahrhunderts. Schon im Konzertbeginn präsentierte es ein musikalisches Highlight, die Sonate in C-Dur, op. 102, Nr. 1, von Beethoven. Cubu Onczay und Zsuzsanna Horváth ließen dieses fantastische Werk mit all seinen melodischen und rhythmischen Facetten und virtuos aufbereitungen erleben. Sehr eindrucksvoll nach dem folgenden »Largo«-Satz war das brillante, intermezzartige »Adagio«, empor das hochdramatische Finale.

Es folgten zwei typische Werke bekannter ungarischer Komponisten, die folkloristisch inspirierte Cello-Sonata von Zoltan Kodály (1902 – 1987) und das rhythmisch fantasierende Klavier-»Allargo«-Barbary von Ida Bartók (1901 – 1945). Die melancholische Gekühnheit des Kodály-Opus kam zur vollen Klangwirkung. Eine vierte »Opus« der Rhythmus-verwirrte die ausweichend spielende Pianistin mit der authentischen Wiedergabe des aufwühlenden Bartók-Klavierstücks.

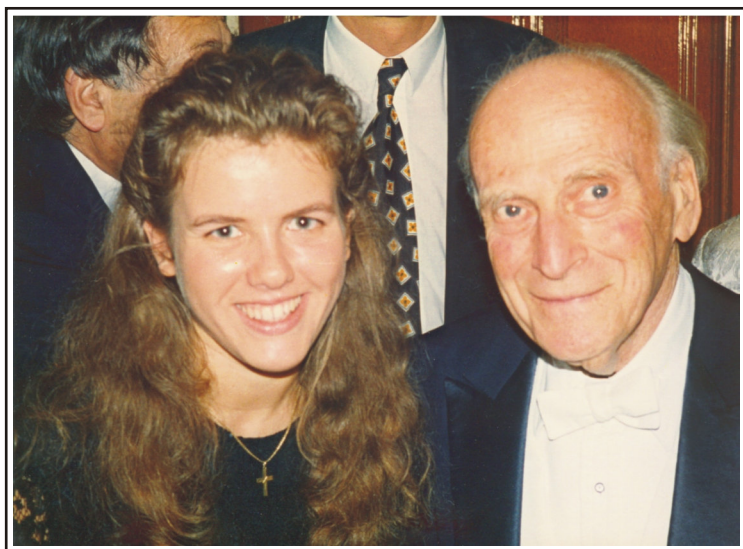
Weiteremhören zum Schluss
Im Kontrast dazu stand – vom Publikum herzlich applaudiert – die Rheinecker Erstaufführung der »Liederszene« für zwei Violoncelli des aus Garmen stammenden Schweden Boof Klauhsch (1936 – 2002). Es handelt sich dabei um eine interessante moderne Komposition mit netzartigen tonalen Background und fein zielenden, auf durchdringenden Melodie-Elementen, musikalischer Intelligenz nach der Phase war die Sonate in A-Moll, op. 36, für Klavier und Violoncello von Robert Grieg (1843 – 1907). Wunderbar die Kantilenen und Dialoge brachten Kopfputz und im Finale, ausdrucksvoll das »Lied« schließt »Adagio«. Den Schlusspunkt setzen die Klavier mit den »vielleicht«-charmanten Violoncellen »Lied« und »Lied«-Bau von Franz Krumpholtz (1875 – 1902).

Das Trio geführte die stimmungsvolle Matinee mit Charme und Expert.

Die Rheinecker Cello-Meisterklasse wird von Prof. Cubu Onczay geleitet. Die Pianistin Zsuzsanna Horváth ist eine der besten Pianistinnen der Welt.

Diplomakonzert után kedves tanáraival,
Szokolay Balázssal (balra) és Kertész Lajossal (jobbra)

Yehudi Menuhin hegedűművésszel
utolsó budapesti látogatása alkalmával 1993 februárjában

Curriculum Vitae

Zsuzsanna Homor began playing the piano at the age of 6, and started her musical studies with Mrs Agnes Vigh. She received her first musical inspiration and impressions from her mother Maria Homor – a piano teacher and director of the Hubay Music School in Budapest. Other artistic influences from her family can be traced back to her great-grandfather – Ferenc Zajti, a widely recognised painter and author. Early success as a young student, led Zsuzsanna to pursue a professional career as a pianist.

At the age of 12 Zsuzsanna was accepted into Professor Lajos Kertész's class at the Bartok Bela Conservatoire in Budapest. She then continued her studies at the Franz Liszt Academy of Music with Professors Istvan Lantos, Balázs Szokolay and Marta Gulyás. In 2000, Zsuzsanna received her diploma and the following year she was accepted with a state scholarship to complete her studies for a DLA Doctorate at the Academy.

Since 1999, Zsuzsanna has been working as accompanist and assistant professor in the string department of the Liszt Academy.

Zsuzsanna has also been widely recognised and praised for her participation in international competitions, seminars, and festivals, both in her native Hungary and abroad. In 1998 she received the first prize at the Foldes Andor Piano competition, and she went on to be awarded the

"Bartok prize" at the "Prague-Wien-Budapest" Festival in 1999. In both 2002 and 2003 the Hungarian Kultural Ministry awarded Zsuzsanna the highly regarded "Fischer Annie" Scholarship.

Zsuzsanna regularly performs both in Hungary and abroad. She has given concerts in most of the major cities in Europe including Rome, Bruxelles, Moscow and Vienna. Her performances have also been broadcast by Hungarian National Radio and Television, as well as by radio stations in Frankfurt and Vienna.

Apart from her solo career, she is a sought-after chamber musician. Amongst her regular chamber music partners are the world renowned cellist Csaba Onczay and violinist Vilmos Szabadi.

Zsuzsanna has a very wide and varied repertoire ranging from classical to contemporary works. She has played at the Budapest Contemporary Music Festival and the Spring Festival.

In 2006 Zsuzsanna Homor and Vilmos Szabadi collaborated on the first CD recording of Franz Vecsey chamber music works on the Hungaroton Record Label.

The author (who is an physician) had been touched by her personality and piano-playing, which there was always suggestiv, made an influence for spirit.

The book had been designed and illustrated by István Mezey graphic-artist (Kazincbarcika).

A hátsó borítón Mezey István
– Paolai Szent Ferenc –
című rajza.

Kiadja:
Dr. Nagy Róbert

A könyvet tervezte:
Mezey István
grafikusművész

Készült:
A Litoplan Kft. nyomdájában
Kazincbarcikán

Tördelő szerkesztő:
Kovács Gábor

Felelős vezető:
Tóth Zoltán
ügyvezető igazgató

